

Завітайте до музею «Чеська школа»

Колочавські школярі протягом останніх 200 років навчалися у різних школах. З середини 30-х років XIX ст. до середини 30-х років XX ст. у селі діяла церковно-приходська школа.

У 1879 році відкривається угорська королівська державна народна школа (однокласова). Починаючи з 1923 року в селі закладено державну чехословацьку народну школу, а з 1931 року в Колочаві діють вже дві чеські державні школи: народна (русинська), інша – з чеською мовою навчання. *Statna skola obecna s ceskoslovenskym jazykem*, тобто Державна загальноосвітня школа з чехословацькою мовою навчання, вперше відкрила двері у Колочаві в 1931 р. Відвідували її переважно діти місцевих євреїв, а також представників чеської влади – нотаря, урядників та жандармів, яких направили на Закарпаття з Чехії, тому їхні діти не знали місцевої мови і відповідно не могли відвідувати народну русинську школу.

Попри те, що чеська школа в Колочаві проіснувала всього 7 років, вона залишила слід в історії верховинського села. Експозиція готувалася за спогадами колишніх учнів чеської школи, академіка Миколи Мушинки з Пряшівського університету (Словаччина) та доктора Франтішека Гибела – директора музею Яна Коменського (Чехія). Музей складається з двох приміщень: класу та кімнати для відпочинку учителя. Експонати основної шкільної зали не залишають сумніву, що у чеській державній школі дбали не лише про знання учнів, але й виховували їх у любові до «милої Республіки» та її «батька» – Томаша Г. Масарика. Перед входом до класу красувався герб Чехословаччини, поряд з дошкою портрет Президента країни, біля дверей – його погруддя. Партитура на фортепіано запрошує виконати гімн республіки, а географічна та фізична карти тодішньої країни показують простори Чехословаччини від Шумавського до Карпатського хребта. Учні чеської школи носили дерев'яні пенали, користувалися чорнильницями і перами, громіздкими циркулями та важкими геометричними фігурами. На шкільних полицях – твори чеських письменників та класні журнали з оцінками колочавських учнів. Слова президента Масарика при вході до класу закликали учнів до читання серйозної літератури: «Скажи мені, що ти читаєш, і я скажу тобі, хто ти є».

Музей-пам'ятка
дерев'яної архітектури 1795 р.
церква Зішестя Святого Духа

СВЯТОДУХІВСЬКА ЦЕРКВА

Дерев'яна двозрубна тридільна церква належить до найвидатніших архітектурних досягнень Закарпаття. Згідно з написом на одвірку, церкву збудував у 1795 р. майстер Ференц Текка.

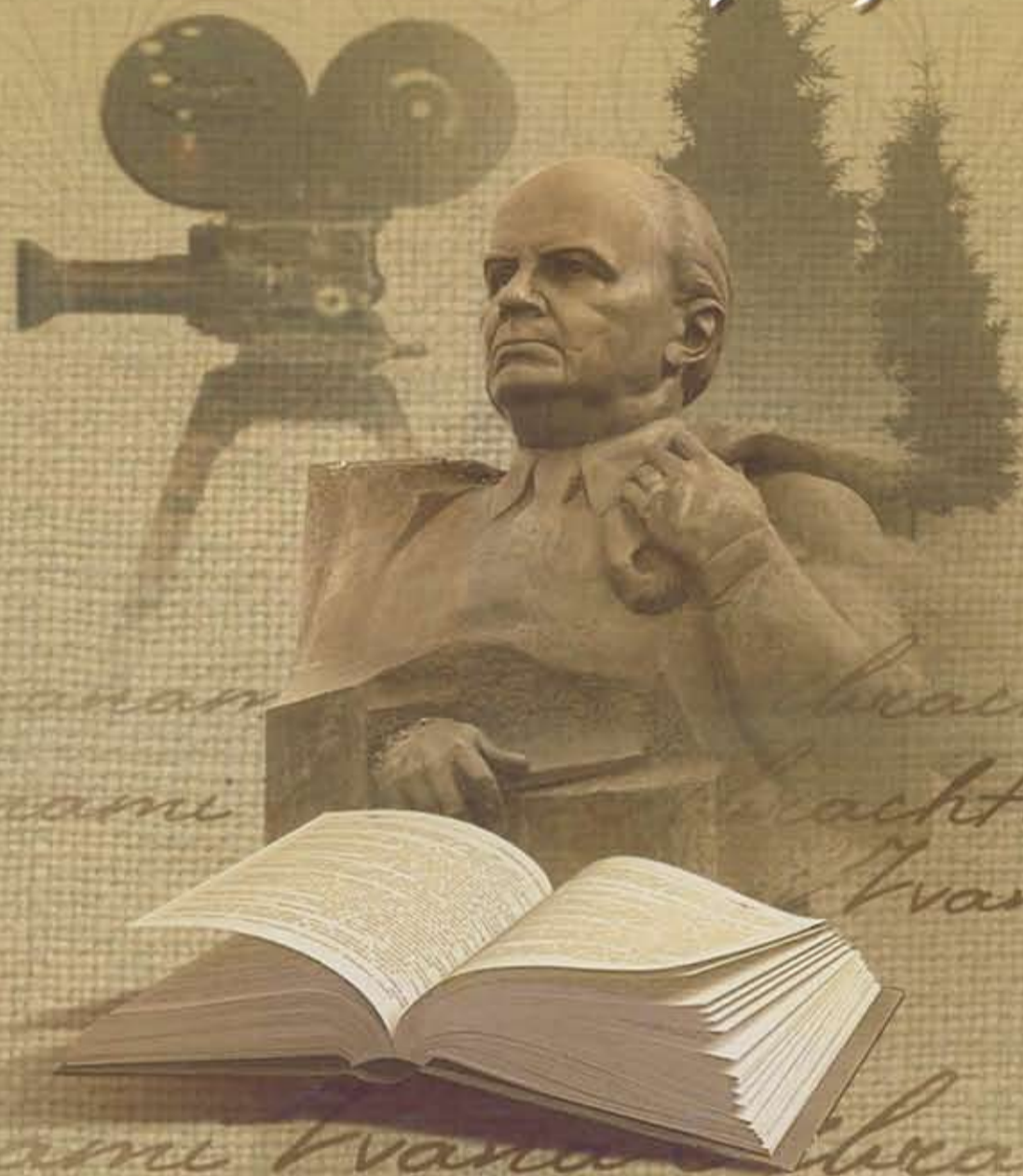
Дерев'яну двоярусну каркасну дзвіницю тепер оббито бляхою. Обидві пам'ятки було відреставровано у 1969–1970 роках. У 2007 році за кошти народного депутата України С. М. Аржевітіна навколо церкви було збудовано огорожу відповідно до традицій архітектури того часу.

Церква струнка і досконала в пропорціях. Висока вежа над бабинцем завершена чудовим бароковим ансамблем, що складається з гранчастої бані з дашком, ліхтаря та кулястої главки над ним. Ліхтарі з главами вдало акцентують гребені дахів над навою та вівтарем.

ІСТОРИКО-ЕТНОГРАФІЧНИЙ

Музей Івана Ольбрахта

Історико-етнографічний музей Івана Ольбрахта – автора відомої повісті «Микола Шугай-розбійник», яка розповідає про доброго розбійника з народу. У 1933 році чехи – письменник і сценарист І. Ольбрахт і кінорежисер В. Ванчура – зняли в Колочаві кінострічку «Марійка-невірниця», яка розповіла всій тодішній Чехословаччині про складне життя верховинців. Завдяки майстерності авторів ця стрічка, а також повість Івана Ольбрахта увійшли у класичну спадщину чеського кіномистецтва та красивого письменства. Через піввіку по тому інший письменник – закарпатець Іван Долгош – у романі «Колочава» змалював перебування Івана Ольбрахта в гірському селі. Музей Івана Ольбрахта діє у приміщенні загальноосвітньої школи I–III ступенів. Пам'ятник письменнику, встановлений наприкінці 90-х років минулого століття, прикрашає нині центр села Колочава.

